

[M. K. Sørensen.]

de ikke har været i Stand til at betale de Skatter, som var paalignet dem.

Denne Haandsrækning var paa det Tidspunkt nødvendig for Regeringen, for ellers er jeg bange for, at hele Regeringens Nedskæringspolitik var gaaet i Vasken. Derfor kommer nu Belønningen for den Haandsrækning, man fik den Gang.

At Venstre og de Konservative var medvirkende dertil, er forstaaeligt nok, de staar jo i Taknemmelighedsgæld og skal naturligvis have den betalt; men det forekommer mig at være højest mærkeligt, at det ærede Medlem, Hr. A. M. Hansen vil være behjælpelig med en saadan ensidig Lønforbedring, som her finder Sted. Det forekommer mig i allerstørste Grad mærkeligt, thi man skulde ikke mene, at det var en radikal Opgave at være med til at skabe en saadan ensidig Lønforbedring for en vis Del af Embedsmandsklassernes Folk. Man skulde synes, det var meget mere rimeligt, om man fra radikal Side var med til at imødekomme de sagligt langt stærkere begrundede Krav fra Funktionærklassernes Side.

Men jeg tror ogsaa, der findes en Forklaring paa dette Standpunkt fra det radikale Venstres Side, og Forklaringen tror jeg findes deri, at den Gang man indgik Forliget mellem Embedsmandsklasserne og Regeringen, kom dette Forlig ganske sikkert til Verden under stærk radikal Medvirkning. Og har man først begyndt med at være Fødselshjælper i en Sag, maa man naturligvis fortsætte. Det, der skal ske nu, er, at man maa løbe Linen ud, og det er det, man fra radikal Side gør i Øjeblikket ved at slutte op sammen med de Konservative og Venstre til dette Forslags Gennemførelse.

Lovforslaget kan selvfølgelig ikke finde Forstaaelse blandt Funktionærklassernes Tjenestemænd, men vil skabe Bitterhed mellem disse. Det er ganske naturligt og ligetil. Vi har her i Landet en Tjenestemandstab, der under vanskelige Forhold ofte har ydet en stor Indsats i det daglige Arbejde. De har ikke blot gjort deres Pligt, men til Tider endnu mere. Det har vi set ved adskillige Lejligheder, naar vi har haft vanskelige Forhold at kæmpe imod.

Jeg tænker her paa hin Dag, da Sneum Bro over i Vestjylland blev bortskyllet af Vandmasserne under Stormen og derved skabte vanskelige Trafikforhold for Statsbanerne i vedkommende Landsdel. Da øvedes der en Indsats fra Personalets Side for at overvinde disse Vanskeligheder, en Indsats af en saadan Beskaffenhed, at den

ogsaa senere indbragte Personalet den allerhøjeste Grad af Anerkendelse fra Generaldirektoratets Side i Form af en Takke-skrivelse. Ogsaa den Issituation, vi har haft, har vist, at ikke mindst Funktionærklassen indenfor vort Trafikvæsen har været i Stand til at yde udmærket godt Arbejde, et slidsomt og trælsomt Arbejde. Og det skyldes ikke mindst dem og deres Virksomhed, at Trafikken ikke er helt brudt sammen adskillige Steder i denne Isvinter.

Der er altsaa ikke mindst fra Funktionærklassernes Side øvet en Indsats, som jeg mener man fra Samfundets Side bør paaskønne, men ikke i den Form, hvori man her paaskønner det. Der findes adskillige af Tjenestemændene indenfor Funktionærklasserne, der i 1909 tog hin haarde Tørn dernede ved Sneum Bro, som stadig væk gaar i Statsbanernes Bundklasse og ikke har kunnet naa Forfremmelse. Der har altsaa ingen Avancementsmuligheder været for dem til Trods for deres store, gode og dygtige Arbejde.

At disse Folk i allerhøjeste Grad føler sig tilsidesat nu, kan man ikke finde mærkværdigt. Man maa kunne forstaa, at Forholdene er saaledes. Og det kan jo dog ikke være i Statens Interesse ved en uretfærdig Lovgivning at udsaa Bitterhed blandt Funktionærklasserne, krænke dem med Tilsidesættelse, hvor de har et retfærdigt Krav paa at blive hørt.

Jeg vil derfor indtrængende sige til dette høje Ting, at dette Lovforslags Gennemførelse efter min ganske bestemte Formening vil betyde større Tab for Staten end selve det Beløb, der medgaar til Lovforslagets Gennemførelse. Og derfor vil jeg anbefale at stemme imod det.

A. M. Hansen: Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte karakteriserede Gennemførelsen af Lovforslaget som en ensidig Begunstigelse af den paagældende Tjenestemandsklasse uden saglig Begrundelse. Jeg vil dertil sige: Nej, Lovforslaget savner ikke saglig Begrundelse, og det ærede Medlem har selv givet denne i 1925, som jeg paaviste i min Tale i Gaar. Saa sent som under Lovforslagets første Behandling var det ærede Medlem inde paa en Tankegang, der tydeligt og klart viste, at han den Gang anerkendte, at der var den Avancementsnød til Stede, som han i Gaar ikke vilde anerkende. Det ærede Medlem siger henvendt til mig — jeg udbeder mig Tilladelse til at citere nogle Linier —:

„Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen . . . . . anførte den Begrundelse, jeg